

[Poul H. Møller]

Flere aspekter kan drages ind og er også blevet det i debatten her i dag. Vold har der altid været i verden, men i de senere årtier synes volden at være blevet mere rå. Der var tidligere en uskreven lov, der sagde, at man ikke slår på én, der ligger ned. Nu ikke alene slår man på en liggende, man sparker også, og det endda i hovedet, hvorved ofte fremkommer livsfarlige kvæstelser. Man er blevet mere rå, mere følelseskold. Mon ikke den megen vold på film og i TV har virket inspirerende for en del unge, fordi disse volds-mænd på film ofte bliver fremstillet som supermænd, helte, hårde bananer, som andre beundrer for styrken i deres støvlespark?

Hvad gør vi så ved volds mændene? Skærpede straffe, ja, det bliver nok nødvendigt, men mere som en generalprævention over for andre unge end til hjælp for den dømte voldsmand. Jeg må nok erkende, at netop for de meget unge kriminelle, og derunder altså også voldsforbrydere, er miljøet i vore fængsler ikke just befordrende for en rehabilitering, for udsigten til, at en sådan ung kan vende tilbage til samfundet som en nyttig og lovlydig borger. Tværtimod, ofte er det jo sådan, at det, den unge ikke kunne finde på af tосsestreger, inden han kom ind, fik han kun alt for godt lært under selve afsoningen.

Min egen personlige drøm skal jeg erkende er denne, at sådanne unge hurtigst muligt kunne komme bort fra det miljø, hvor de handlede pr. flokmentalitet, komme ud i et hjem, helst langt væk fra en storby, et hjem, hvor der var en far og en mor, der foruden egne børn havde overskud til at give en sådan ung en tid i hjemmet, hvor måske alt det fandtes, som den unge havde savnet under sin egen opvækst, og som derfor havde ført ham ind i hård kriminalitet. Jeg tror, dette i videre omfang kunne lade sig udføre, om det blev sat mere i system. Omkostningerne herved ville blive såre ringe imod de besparelser, samfundet herved kunne opnå på længere sigt.

Vold kan nok aldrig helt udryddes i vor verden, desværre kun, men den kan bekæmpes, og den kan indskrænkes, og her må vi sætte ind med alle de ressourcer, vort samfund ejer.

Og endelig til sidst måske det vigtigste i denne sag: vær ikke så ængstelig for at støtte kristendomsundervisningen i vore skoler. Og nu her op til julens store højtid, lad det dog

være en selvfølgelig ting i et såkaldt kristent land, at man afslutter skolens julefest i kirken, hvor evangeliet om fred og fordragelighed, om kærlighed, ja, om næstekærlighed lyder, for også heri ligger en stor prævention mod al vold.

Lis Starcke (DR):

På retsforbundets vegne vil jeg også gerne sige tak for det initiativ, der er taget med denne forespørgsel, også fordi den er rettet til hele tre ministre. Ganske vist vil jeg være enig i, at det kunne godt være, vi også skulle have haft både boligministeren og arbejdsministeren ind i det. Og jeg vil nok sige, at efter at have hørt hr. Wilhjelms ville jeg ønske, vi havde nogle timer endnu, hvor vi kunne drøfte disse problemer. Men jeg vil nu holde mig til det indlæg, som jeg havde skrevet, inden jeg hørte hr. Wilhjelms. Jeg skal kun sige, at jeg vil ønske, at vi senere kan komme til at drøfte nogle af de problemer, som hr. Wilhjelms var inde på. For nogle af de løsninger, som vi nu ser på her, er nok trods alt lidt mere på overfladen. Vi skal nok lidt længere ned i dybden.

Hvor man end ser sig om i verden, ser forholdene alvorlige ud, og det får vi netop et indtryk af ved, at Amnesty International, der just har holdt en konference her i København, i en rapport har tegnet det sorte billede, at dødsstraffen er genindført i nogle lande, og at politiske fængselsstraffe, tortur og henrettelser er voksende. Så må man jo nok sige, at på den baggrund kan man ikke undre sig over, at også menigmands begreber kan blive smittet deraf.

En af de ting, som kan undre én, er, at kriminaliteten vokser – her tænker jeg også på berigelseskriminaliteten – i samfund med en stigende levestandard. Det må altså betyde, at man blot generelt sætter sine krav i vejret. I min fortvivlelse over at høre rapporten fra Amnesty International prøvede jeg at kigge mig lidt omkring for at se, om der ikke et eller andet sted var lidt tegn på bedring, og da fandt jeg så en artikel om forholdene i Japan. Nu kan man jo ikke sige andet, end at det er et land, der er ret overbefolket, i alle tilfælde i storbyerne og ikke mindst i deres hovedstad. Det er også et industrisamfund, der har haft et voldsomt økonomisk opsving, og det er samtidig et meget kapitali-